

ПРОТОКОЛ

№ 71

гр. Варна, 14.03.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Д.

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева и прокурора С. В. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Росица Ант. Тончева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20243000600020 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 11:00 часа се явиха:

За Апелативна прокуратура – Варна се явява прокурор **КУРНОВСКА**

Подсъдимият **С. Н. С.**, редовно призован, явява се лично и с адв.**Ж. М. Г.** от **АК – ВАРНА**, редовно упълномощен от преди.

Жалб.-ч.обв.**Н. В. Г.**, редовно призована, не се явява, представлява се от повереника си - адв.**С. Б. С.** от **АК – ВАРНА**, редовно упълномощен от преди.

Ч.обв. **Л. Д. Г.**, със съгласието на законния си представител **Н. В. Г.**, редовно призована, не се явява, представлява се от повереника си - адв.**С. Б. С.** от **АК – ВАРНА**, редовно упълномощен от преди.

Ч.обв. **Д. В. Г. и Л. Т. Г.**, редовно призовани, не се явяват, представляват се от повереника си - адв.**М. Б. Р.** от **АК – ВАРНА**, редовно упълномощен от преди.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.С.: Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам

искания за отводи.

АДВ.Р.: Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.Г.: Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

ПОДС.С.: Да се гледа делото.

СЪДЪТ намира, че към настоящия момент не са налице процесуални пречки по хода на делото, поради което и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДЕЛОТО СЕ ДОКЛАДВА ОТ СЪДИЯ ТОНЧЕВА

ПО СЪЩЕСТВО

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми Апелативни съдии, от Окръжна прокуратура Варна е депозиран протест, с който е изразено несъгласие с присъдата на първоинстанционния съд в наказателно осъдителната ѝ част и са направени две искания за корекция на наказанието лишаване от свобода, и корекция на наказанието лишаване от правоуправление. Протестът поддържам частично, като не го поддържам в частта, в която се иска корекция на наказанието лишаване от свобода, но го поддържам в частта, в която се иска корекция на наказанието лишаване от правоуправление. Като цяло аргументите изложени в протеста са основателни. Действително са налице както смекчаващи, така и отегчаващи отговорността обстоятелства. В обосновката на съда са изложени аргументи, но изразявам несъгласие единствено с тези аргументи, че съдът е преценил и е декларирал, че след като един признак, елемент от квалификацията на деянието, той не може да се третира като смекчаващо или отегчаващо обстоятелство. Принципно това е така, и този въпрос е безспорен, но тогава когато квалифициращите признаци в една правна норма са повече от един, или пък са прекалено много, те сами по себе считам, че могат да обусловят и извод за наличие на отегчаващо отговорността обстоятелство. Превишената скорост, също е елемент от квалификацията на деянието, но в конкретния случай тя е превишена с много, почти двойно. Установено е безспорно, че тя е била 94.64 км/ч, с която се

преминава през пешеходна пътека. Затова също този признак, макар и елемент от квалификацията на деянието, когато е с почти в пъти над разрешената скорост, считам, че също може да се отнесе към отегчаващите обстоятелства.

Защо в такъв случай не поддържам протеста в частта в която се иска корекция на наказанието лишаване от свобода? Действително налице са отегчаващи отговорността обстоятелства, с които се солидализирам с коментара им в протеста на ВОП, но разбира се следва да се има предвид и съпричиняването на пострадалия. Макар и на пешеходна пътека, той е пресякъл при забранена сигнализация на светофара - на червен светофар. От друга страна подсъдимия към момента на извършване на деянието е бил на 19 години. Това считам, че е една много млада възраст, много малко над пълнолетната възраст и ефективното наказание лишаване от свобода в конкретния случай не би изиграло превъзпитателна роля, а напротив би било една свръх санкция. От друга страна обаче считам, че е основателен протеста в частта, в която се коментира наложеното наказание лишаване от правоуправление, и считам, че то не е в достатъчна степен отмерено от първоинстанционния съд. Да, действително млад човек, но очевидно това е един недисциплиниран водач на МПС, вероятно и младостта е повлияла, вероятно и характер, но с оглед да се коригира това поведение, считам, че лишаването от правоуправление следва да се бъде в един по-продължителен срок, такъв, какъвто е поискан от Окръжна прокуратура Варна, и в този продължителен период от време този млад човек ще се замисли при какви условия, как и какво е дължимото поведение като водач на МПС. Това би му въздействало възпиращо на последващи вече ако управлява МПС въздържания от нарушения и считам, че би изиграло такъв вид наказание и на генералната превенция. В този смисъл моля за Вашия съдебен акт.

АДВ.С.: Уважаеми Апелативни съдии, от името на моята доверителка аз поддържам така депозираната въззивна жалба пред настоящия съдебен състав, като няма да се спирам на това, което подробно сме изтъкнали в жалбата. Както и съдия-докладчика докладва нашите оплаквания са за това, че наказанието се явява твърде ниско по отношение на това, което е извършил подсъдимия в конкретната пътна ситуация. Считаме, че същото трябва да бъде увеличено, както да бъде увеличен и размера на наказанието лишаване

от право да управлява МПС. Всичко това се налага с оглед механизма на ПТП-то, поведението на подсъдимия преди, по време, и след настъпване на пътния инцидент. Следва да се има предвид, че освен високата скорост, наркотичното вещество и пешеходната пътека, същият има и предходни нарушения по ЗДВП, които са били в един кратък период от време, след като е придобил правоспособност на МПС. Считаме, че първоинстанционната присъда по никакъв начин не брани правата на моята подзащитна, същата е недоволна от присъдата и желае настоящия съдебен състав да я измени в осъдителната ѝ част.

АДВ.Р.: Уважаеми Апелативни съдии, производството пред настоящата инстанция е образувано по протест на Окръжната прокуратура, който се поддържа частично от представителя на Апелативната прокуратура и по жалба на един от частните обвинители. Основните акценти и в протеста, и в жалбата са свързани с неправилно индивидуализиране на основното наказание. Не случайно в пледоарията си ще отгранича двата момента по основното и допълнително наложено на подсъдимия наказание, при все че няма какъвто и да е спор за неговата вина, а и още повече, че производството е протекло по реда на чл.371, т.2 от НПК.

Поддържа се, че неправилно е индивидуализирано основното наказание, тъй като не били отчетени превишената скорост с която се е движил подсъдимия и обстоятелството, че е управлявал автомобила след употреба на наркотични вещества. Сам по себе си този довод е несъстоятелен, защото изрично съдът е констатирал наличието на тези обстоятелства, но правилно е преценил, че същите представляват елемент от обективната страна на възведеното срещу подсъдимия обвинение, и няма как да бъдат отчетени повторно при индивидуализация на наказанието му.

Този довод на ВОС следва да бъде споделен и той е застъпен в константната практика не само на ВКС, но и на съдилищата в страната. Не е вярно, че не било отчетено значително превишената скорост при индивидуализация на наказанието от 40 км. Съдът изрично е счел, че това обстоятелство следва да бъде отчетено при индивидуализация на наказанието и това не е нарушение на принципа, който току що беше изведен, защото в действителност значително превишената скорост както е в конкретния случай с която се е движил подсъдимия е намерила адекватно отражение при

индивидуализация на наказанието, като е отчетена като отегчаващо такова. С оглед на всички останали данни свързани с преценка обществената опасност на деянието и тази за личността, аз лично считам, че не са нарушени принципите при индивидуализация на основното наказание, което е било отмерено в размер от четири години и половина при съобразяване на двата квалифициращи признаци за които е възведено обвинението, и това е дало на съда да приеме, че наказание от четири години и половина лишаване от свобода е адекватно и справедливо, и с оглед начина по който е протекло първоинстанционното производство е редуцирал с една трета, така както постулира законодателя.

Независимо, че в настоящия процес представлявам другия частен обвинител, аз не считам за правилни доводите, които се поддържат във връзка с това, че наказанието следва да бъде търпяно ефективно.

Що се касае до кумулативното наказание по чл.343 Г от НК оставям на преценката на съда да прецени и отмери в какъв размер да бъде индивидуализирано наказанието, и дали и доколко то е справедливо, с оглед на всички останали обстоятелства, които са събрани, вкл. и за данните му като водач в справката за нарушител. В този смисъл моля за Вашето произнасяне.

АДВ.Г.: Уважаеми Апелативни съдии, аз ще Ви помоля да оставите без уважение протеста на частното обвинение. Считам, че решението на първоинстанционния съд е правилно, обосновано и законосъобразно. Основанията, залегнали в протеста на частното обвинение, които изложи представителя на пострадалите касаят единствено и само завишаване размера на наложеното наказание лишаване от свобода. Няма да се спирам основно на протеста, само, че следва да се подчертае, че единствено тежестта на съставомерния резултат, както и вида на допуснатите нарушения на Правилата за движение по пътищата не елиминират изначално възможността за приложението на чл.66 от НК. Въпросът за приложението на института на условното осъждане се решава конкретно за всеки случай и обсъждането му не изключва предварително нито една категория престъпления ако са налице предвидените в чл.66, ал.1 предпоставки, като при тази преценка не се отчитат съставомерните елементи на престъплението. Фактите следва да бъдат интерпретирани в такава насока, с фокус възможността осъденото лице

да се поправи без изтърпяване на наложеното наказание, тъй като специалната превенция е приоритетна цел при решаване на въпроса за изтърпяване на наказанието. Макар и общо превантивния ефект на наказанието следва винаги да бъде преценяван. В тази насока е постулата на т.1 от тълк.решение № 2 от 22.12.2016 г. на ОС на НК на ВКС.

Направените от първоинстанционния съд изводи за висока обществена опасност на деянието и ниска такава на дееца, кореспондират с установените факти за личността на подсъдимия и цялостното му поведение. Изцяло положителните характеристични данни очертават С. като един млад човек, който успешно е интегриран в обществото, полага обществено полезен труд, трудово ангажиран е и едновременно с това продължава образованието си. Има добра семейна среда, има чисто съдебно минало, отлични характеристични данни, които сочат само положителен личностен профил, както и отношението на същия към деянието още от момента на настъпването, в хода на цялото ДП, в хода на проведеното съдебно следствие пред първоинстанционния съд, което отношение не е изразено формално и е констатирано от решаващия съд.

Така изброените обстоятелства в съвкупност със сходствения ефект от наличието на съпричиняване от страна на пострадалия са мотивирали първоинстанционния съд да определи наказание при условията на чл.66. Като тук искам да обърна внимание, че съдебната практика по наказателни дела също приема и поддържа, че приносът на пострадалия за настъпване на обществено опасните последици без оглед да липсва резултат от виновни поведения е обективно обстоятелство. Като от наказателно правен аспект съпричиняването на обществено опасния резултат рефлектира върху оценката на тежестта на деянието и се отчита при индивидуализацията на наказателната отговорност на дееца, което има косвено значение при преценката на възможността за постигане на целите на наказанието по чл.36 с прилагането на института на условното осъждане. Този цитат си позволявам да го направя пред Вас, който касае тълк. Решение №2 от 22.12.2016 г., като в този смисъл е и извода на решаващия съд, който е приел съпричиняването съотносимо при отмерването на наказанието.

В мотивите си първоинстанционният съд подробно е отчетел всички обстоятелства относими както към личността на дееца и обществената му

опасност, така и наличието на съпричиняване на обществено опасния резултат на пострадалия, като смекчаващи при индивидуализация размера на наказанието. Като същият е отчетел и фактите, че извършените нарушения от страна на подсъдимия са обективни признаци от състава на престъплението и не могат да бъдат преценявани повторно при индивидуализацията на наказанието в какъвто смисъл е отправения протест от Окръжната прокуратура и от публичното обвинение.

По отношение на доводите, изтъкнати от представителя на публичното обвинение досежно наложените наказания по ЗДвП бих желал да акцентирам, че няма спор за това обстоятелство. Вярно, млад водач е, и в рамките на година и няколко месеца са му наложени три наказания, но само едно е такова, пряко касаещо безопасността на движението. И то е именно превишената скорост. Няма как обективния облик на водача да се изгражда единствено въз основа на количествения критерий. Видите ли, колкото повече наказания има наложени този водач, той е толкова по недисциплиниран. Според защитата правилно би било да се изследват вида и характера на нарушенията и тяхната обществена опасност.

С оглед изложеното защитата счита, че макар и тези три нарушения по ЗДвП предхождащи инцидента, които са били взети в предвид и отчетени от първоинстанционния съд, то същите не са с голяма относителна тежест и решаващо значение и не обосновават на наказанието лишаване от свобода. За защитата не става ясно от това което колегите са коментирали досежно тези нарушения по какъв начин видовото разнообразие на посочените нарушения завишават обществената опасност на водача.

Аз считам, че първоинстанционния съд е формирал убеждението си за приложението на института на условното осъждане на база на фактите, свидетелстващи за високата степен на обществена опасност на деянието безспорно, не го коментирам въобще и за ниската такава на дееца, с оглед всички доказателства, които са събрани по делото. Същият е определил условно наказание при една обективна комплексна оценка на всички установени по делото факти, за да даде правилен отговор за наличието на третата предпоставка по чл.66, ал.1 от НК, а именно възможността за превъзпитаване на подсъдимия извън условията на пенитенциарно заведение. Целеното от частното обвинение реално изтърпяване на наказанието не е

единствения ефикасен способ за постигане и поправяне на подсъдимия, като това е възможно чрез приложението на института на условното осъждане, което бе изложено и от представителя на Апелативна прокуратура Варна.

В този смисъл моля да оставите в сила решението на ВОС относно наложеното наказание лишаване от свобода. По отношение на наложената санкция по чл.343 Г от НК оставям по преценката на съда.

ПОДС.С.: Уважаеми Апелативни съдии, моля само за едно, присъдата ми от Окръжен съд Варна да бъде потвърдена.

ПОСЛЕДНА ДУМА:

ПОДС.С.: Съжалявам.

СЪДЪТ след тайно съвещание обяви, че ще се произнесе със съдебен акт в законния срок, за изготвянето на който страните ще бъдат уведомени писмено.

ПРОТОКОЛЪТ изготвен в съдебно заседание, което приключи в 11.25 часа.

Председател: _____

Секретар: _____